Szövetségének elnöke, a Szakszervezeti Világszövetség alelnöke beszédében hangsúlyozta, hogy a szovjet szakszervezetek XI. titkára, valamint *Baudilio Casanova Valenzuela*, a Chilei Egyesült Szakszervezeti Központ főtitkára.

A koreai magyar kórház életéből

(Levél Koreából)

Szong-Rim főútvonalán messziről feltűnik a kórházon lobogó magyar zászló. A kórház előtti térségen rendszerint már a korareggeli órákban nagy tömeg gyűlik össze. Fehérruhás parasztok, élénkszínű selymekbe öltözött nők, soknak határa kötve a vizsgálatra hozott kisgyermek. Külön csoportban várakoznak a vasgyár munkásai, akiket soronkívül látunk el, hogy fontos termelőmunkájukból minél kevesebb idő essék ki. Őket csak a kitüntetettek előzik meg. A súlyos betegeket a környékről ökörvonta kordékon hozzák, a vasútállomásról pedig rizsgyékényből készült hordágyakon. Aggódó családtagok kísérik őket. Látogatók jönnek. Színes, tarka tömeg hullámzik a térségen. A nagy forgalom 20—30 alkalmi árust vonzott ide, akik a kórházhoz vezető út mentén árulják a cigarettát, ennivalót és édességeket.

Naponta 500—600 beteget vizsgálnak meg orvosaink. Kilenc órakor kezdődik a rendelés, és bizony este 6—7 óra van, mire mindenki sorra kerül. A magyar orvosok és egészségügyi dolgozók eddigi többéves munkájukkal igen jó hírnevet szereztek a Rákosi Mátyás-kórháznak. Akin másutt nem tudnak segíteni, utolsó kísérletként idejön, hogy meghallgassa a magyar orvosok véleményét. Kedves és naiv bizalommal, sokszor még a lehetetlent is feltételezik rólunk. A minap is, 120 kilométerről jött hozzánk egy idős koreai paraszt, hogy gyógyítsuk meg egyik szemét, amelyre mindig is vak volt. Azért jött, mert a szomszédjának új orrot csináltak a magyar orvosok, gondolta, hátha ő meg új szemet kap.

Ideiglenes kórházunk hosszú, földszintes épület, közepén folyosó, amelyből kétoldalt nyílnak a szobák. Az épület elkészítése nagyon sürgős volt. Ahhoz, hogy széppé tegyék, hiányzott az idő, de hiányzott az anyag is. A padlózat beton, a falakat csak kimeszelték, a tető furnirlemez. A szobákban barna vaságyak. Mégse ridegek ezek az egyszerű szobák. A hófehér ágynemű, az ablakpárkányokon elhelyezett virágcsokrok, s legfőképpen az ápolószemélyzet kedves mosolya, figyelmes gondoskodása barátságos légkört teremt. Nem szép a kórház, de tisztasága kifogástalan. Most 120 ágy van, s külön épületrészben 25 ágy a tüdőbetegeknek. Különálló épületben folyik a rendelés, ahol röntgen, laboratórium is működik. Patika is van, s itt a betegek azonnal megkapják a gyógyszert.

A műtő fehéren csillog, ragyogóan szép. Két műtőasztalon folyik a munka, kora reggeltől délután 3—4 óráig. Az új csoport négyhetes működése alatt 160 műtétet végzett, köztük nagyon sok nehéz, komoly beavatkozást. Eredményeinkre otthoni, megszokott munkahelyünkön is büszkék lehetnénk, halálesetünk nem volt, betegeink szépen gyógyulnak.

A koreai betegek rendkívül hálásak. Hogy különös örömet szerezzenek nekünk, sokan néhány magyar köszönőszót is megtanulnak, s más módon is igyekeznek hálájukat kifejezni. Az egyik dús virágcsokrot hoz, a másik kosárban almát vagy tojást. Az almát a gyerekosztály betegei kapják, a tojás a betegek konyhájának készletét gazdagítja. Csaknem mindennap érkezik 1—2 levél is. Ezekben megható módon mondanak köszönetet a gyógyulásért. Ri Ok Szun három gyermeke — középiskolai tanulók — nagy ív merített papíron, szép rajzokkal díszített levelet írt. Köszönetet mondanak azért, hogy anyjukat, aki amerikai légikalózok bombatámadása miatt megsebesült, s azóta nem tudott mozdulni és róluk gondoskodni... «a Rákosi Mátyás-kórház magyar orvosai — akiket a proletárinternacionalizmus szelleme hozott el a hazájuktól oly távoleső Koreába — meggyógyították és ezzel visszaadták családunknak a boldogságot».

Rendkívül fontos feladatnak tartjuk a gyógyító munka mellett a koreai munkatársak képzését, különösen azért, mert rövidesen átköltözünk végleges tartózkodási helyünkre, a tartomány székhelyére, Szorivonba. *(Azóta az átköltözés megtörtént. — A szerk.)* Az orvosok és felcserek egyre nagyobb önállósággal végzik munkájukat, a nővérek is átveszik munkamódszereinket. A szorivoni felcseriskola 8—10 növendéke van most nálunk gyakorlati kiképzésen. A napi munka után minden este kétórás megbeszélést tartunk velük, megtárgyaljuk az aznapi tapasztalatokat, választ adunk kérdéseikre. A szombati nap a rendszeres továbbképzés napja, ilyenkor csoportonként foglalkozunk az orvosokkal, felcserekkel és nővérekkel.

Sokat dolgoznak a Rákosi Mátyás-kórház dolgozói, mégis — vagy talán éppen ezért — vidám és lelkes a hangulat. Kényelmesen lakunk, *Prohaczik* elvtárs, a szakácsunk ízletes, «hazai» ételeket főz. Este, vacsora közben és vacsora után megbeszéljük a napi tapasztalatokat, és arról tárgyalunk, hogyan tudnánk még többet, még jobban dolgozni. Munkatervünk együttes munkával készül. Szeretnénk maradandó eredményeket elérni.

Dr. Hirschler Imre

a Koreában dolgozó VI. magyar egészségügyi csoport vezetője

kját. A teljes ülésen megvitatták a bizottság igazgatójának jelentését, valamint az 1953. évi költségvetés és az 1954. évi költségvetésnek a januártól júniusig terjedő időszakában történt teljesítéséről elhangzott beszámolót és a munkabizottságok jelentéseit.

A teljes egyetértésben lefolyt tárgyalások után a Duna-bizottság *több határozatot* hozott. Az első napirendi ponttal kapcsolatban a bizottság elhatározta: felkéri a dunamenti államokat, hogy a hajózás megjavítása érdekében a következő öt-hét évben végrehajtandó szabályozási munkálatok tervét a lehetőség szerint mielőbb bocsás-

Fogadás a moszkvai a

Moszkva, június 11. (TASZSZ)

W. Hayter, Nagy-Britannia moszkvai rendkívüli és meghatalmazott nagykövete az angol királynő születésnapja alkalmából fogadást adott.

A fogadáson szovjet részről megjelent *A. I. Mikojan*, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnökhelyettese, *M. P. Taraszov*, az OSZSZSZK Legfelső Tanácsa Elnökségének elnöke, *I. G. Kabanov*, *G. F. Alekszandrov*, a Szovjetunió miniszterei, *G. K. Zsu-*

Nemzetközi fasiszta szervezet tal

Lübeck, június 11. (ADN)

A «nemzeti erők» elnevezésű nemzetközi fasiszta szervezet június 24-től 26-ig tartó nagytalálkozóra hívta össze Lübeckbe a nyugateurópai országok fasiszta erőit. *A találkozón tanácskozásokat akarnak folytatni «széles arcvonal megteremtéséről azok ellen az európai erők ellen», amelyek* — különösen olyan országokban, mint Nyugat-Németország, Franciaország, Olaszország és Spanyolország — *szembehelyezkednek a fasizálás politikájával.*

Az első bulgáriai szódagyár

A bolgár-szovjet barátságnak és a Szovjetunió önzetlen támogatásának újabb kézzelfogható bizonyítéka a Bulgáriában most elkészült szódagyár, amelyet Marx Károlyról neveztek el. Bulgáriában ez az első üzem, amelyben a népgazdaság számára annyira fontos szódát állítanak elő.

A gyár építését 1951-ben kezdték meg. Az építkezés folyamán 220.000 köbméter földet mozgattak meg, 50.000 köbméter betont és 3000 tonna vasszerkezetet dolgoztak be. A gépek súlya 13.000 tonna. A gyár teljes berendezését a Szovjetunió szállította.

A gyár építésével egyidőben hatvan dolgozó kapott a Szovjetunióban szakképzést, 150-et pedig a dimitrovgrádi «Sztálin» vegyikombinátban ismertettek meg a szódagyártással.

Gazdasági válság az Egyesült Államokban

(Folytatás a 3. oldalról.)

a megrendelések egész éven át folyvást csökkennek. Az érem másik oldala az, hogy a csökkenés üteme hónapról hónapra fokozódik.

Feltehetjük az amerikai burzsoá közgazdászoknak az alábbi elemi kérdést:

— Ha a vállalkozók hónapról hónapra kevesebb termelőeszközre adnak megrendelést, a munkások, alkalmazottak és farmerek pedig jövedelmük csökkenése miatt egyre kevesebb fogyasztási eszközt tudnak vásárolni, hogyan érhet véget a válság a közeljövőben, és hogyan «fordulhat jobbra minden»?*

★

A gazdasági válság természetszerűleg kifejezésre jut az Egyesült Államok belpolitikai helyzetében és a washingtoni vezetőkörök külpolitikai irányvonalában is. A sajtóban napvilágot látott adatok még korántsem elégségesek ahhoz, hogy megrajra. Az a körülmény, hogy a munkanélküliség nem enyhül, biztos jele a gazdasági helyzet további rosszabbodásának. Mégis, az elnök, amikor március végén sajtóértekezleten megkérdezték tőle, mit akar tenni a kormány a válság további elmélyülése ellen, azt válaszolta, hogy a Fehér Házban nap nap után értekeznek és tanácskoznak ebben a kérdésben, egyébként még semmi olyasmi nem történt, ami rendkívüli helyzet kívánta programm megvalósítását tenné szükségessé.

Természetesen felesleges bizonyítani, hogy semmiféle kormányintézkedéssel nem lehet megváltoztatni a válság folyamatát, amelyet a kapitalizmus objektív törvényei határoznak meg. Az amerikai dolgozók szemében azonban a kormány teljes tétlensége a hangzatos ígéretek után, ékesszóló bizonyítéka annak, hogy a washingtoni hatóságok mitsem törődnek az egyszerű emberek érdekeivel. Ennélfogva még inkább hitelét veszti a vezető köztársasági párt, s erősödik a tömegek ellenállása a legelvetemültebb imperialisták agresszív terveivel szemben.

Az utóbbi idők tényei azt mutatják, hogy a hatalmas monopoltőkés csoportok, s a kormányban és a kongresszusban lévő képviselőik új háborúk kirobbantásában keresik a kiutat a válságból. Ebből következik a Knowland**, Nixon és a hozzájuk hasonlók beszédeiben kifejezésre jutó agresszív politika. Ebből következik Dulles politikai vonala is, amely alá akarja ásni a nemzetközi feszültség további enyhítésének minden lehetőségét. Ám ez az irányzat mind népszerűtlenebb az országban, s az amerikai lakosság legszélesebb tömegeinek egyre elutasítóbb magatartását váltja ki. Nemcsak a munkások, hanem a farmerek, a kiskereskedők és az alkalmazottak is, akik csökkenő keresetükből egyre több adót kénytelenek fizetni, mind ezt mondják: mi közünk Indokínához vagy Taivanhoz? Miért kell magas adókat fizetnünk más országok felfegyverzése érdekében? Minek nekünk új háború? Miért kell fiainknak elvérezniük a világ másik végén, s miért nekünk kell megfizetnünk a háborús költsé-